

Kişisel Bitişim

Güliz Sütçü

phoenix

Herkesin hayatı zaman zaman bir umuda ya da bir hatırıya

sıkıştırdı. Benim hayatım ise diplomalarla dolu pembe karton bir dosyaya sıkışmıştı. Okumakla adam olunmadığını çocukluğumdan beri duyardım da adam yerine konmak için okumanın şart olmadığını yeni yeni anlamaya başlamıştım. Ağzımda sigarayla yatağıma uzanmış, kafam kadar dumanlı odanın tavanına bakıyordum. Yarın olmadan kendime bir çıkış yolu bulmalıydım.

Yoksa ertesi sabah güneş bile kendi rengine kavuşmuşken yine evden çıkacak, doğduğuna bin pişman insanlarla beraber aynı otobüse binecek ve mimarlık fakültesinden çok, asker kışlasına benzeyen binadaki ofisimde bilgisayara bakarak saatlerimi geçirecektim. Belki ekranda gördüklerimin birer kopyasının bende de olması gerektiğini düşünecek, Hocanın odasının önünden geçerek baskı odasına gidecektim. Eğer ben şanslıysam, kapısının önünden ona yakalanmadan geçecektim. Eğer o şanslıysa, ağzından çıkan her kelimeyi merakla dinliyormuş gibi yapacaktım. Bir zamanlar onun içinde de yankılandığından emin olduğum isyankâr cümlelerimi bastırarak, böylece bugüne kadar yapamadıklarının pişmanlığını azalttığım gibi belki yapabildikleriyle gururlanmasını bile sağlayacaktım. O kendini kandırmaya devam ederken, kapısında

“Sigara İilmez” yazan baskı odasına gidecek, kâğıtları kusar gibi çıkararak makineye bakarak bir sigara yakacaktım. Tütün kokulu dumanlar henüz havada asılıyken makine susacak ve kelimelerle dolmuş boş sayfalar beni de Dünyayı Kurtaranlar Cemiyeti’nin bir ferdiymişim gibi kandıracaktı.

Her gün birbirinin aynı olan bu sahneyi gözümün önüne getirdikçe ne kadar vahim bir halde olduğumu tüm çıplaklığıyla; memeleri sarkmış, boynu kırışmış, kalçaları pörsümüş bir kadındaki kadar sevimsiz bir çıplaklıkla görebiliyordum. Bu, içimde bir yandan insanlık bırakmayacak kadar şiddetli bir yenilgi duygusu, bir yandansa kalan insanlığı adam gibi yaşatmak için derin bir savaşıma isteği uyandırıyor. Ne var ki ruhum ölse de bedenimin hayatta kalacağını bilmek tüm ikilemleri tekleştiriyor, savaşımdan başka seçeneğim olmadığını gösteriyordu. Savaşmazsam sonum parmaklarımın arasında usul usul tükenen sigaram gibi olacaktı. Onun gibi her nefeste biraz daha küllenerek bitecektim.

Biraz hava ve birkaç paket daha sigara almak için dışarı çıktığımda aklımdan hâlâ bu düşünceler, bedenimdense kar soğuğu geçiyordu. Birkaç adım sonra ise soğuk aklıma da esir almıştı. İki apartman ötedeki dükkân fersah fersah uzakta gibi gözüküyor, her adımda sıcaklık düştükçe mesafe artıyormuş gibi hissediyordum. İçeri girince üstümdeki karları silkeleyip uzun yoldan gelmiş gibi yorgun bir sesle “İyi akşamlar!” dedim. Dükkâna kış gecelerinin sessizliği çökmüştü. Soęuktan

boğuklaşmış sesim havada bir an yankılanıp buharlaşırken, selamıma kapının çingırağından başka cevap veren olmadı. Bir kez daha içeri seslenmek üzereydim ki kapı benden önce davrandı ve bu sefer cevapsız kalmadı. “Buyur Nurettin Hocam!”

Nedense beni yok sayan adam bir anda tezgâhın arkasından peyda olmuş, Nurettin’i heyecanlı bir hürmetle karşılamıştı. Alkolik kırmızısı suratını iyice çirkinleştiren yamuk gülümsemesiyle “Nerelerdeydin?” diye soruyor, benim varlığımın bile farkına varmazken Nurettin’in yokluğunun sebebini öğrenmeye çalışıyordu. Bense kim bu Nurettin diye merak etmiştim. Aramıza perde olmuş cips paketlerinin arkasından onlara bakıyordum. Nurettin’in devetüyü ceketi ve jilet gibi ütülenmiş pantolonunu görünce, soluk yeşil hırkam ve dizleri benden üç adım önde giden eşofmanımınla, aramızda hürmet görenin o olmasına şaşırmadım. O, masallardaki beyaz atlı prenti; bense öpünce bile değişmeyecek kurbağaydım. Halimden utanarak gerisin geri cipslerin arkasına saklandım. Saklanacak bir durumum da yoktu aslında. Ben zaten yoktum, sadece Nurettin vardı orada.

Nurettin, “Nerelerdeydin?” sorusunun hakkını veriyordu. İki aylık turne boyunca gezdiği ülkeleri yan komşuya gidip gelmiş gibi anlatıyor, “Baksana, kasım ayının ortasında kar yağıyor!” diyerek turne sonrası sevgiliyle tatil yapmak için burada kışken orada yaz olan ülkelerden birine gitmek zorunda kaldıklarını söylüyordu. Ben Leyla’yı doğru düzgün